

Fiksering af Tallet vilde gøre det mindre bekvemt senere at afhjælpe Misforhold med Hensyn til enkelte Kredses Størrelse. Flertallet kan derfor gaa med til at give Grundlovsbestemmelsen en noget større Rummelighed ved, at det fastsættes, at Antallet af Folketingets Medlemmer skal være mindst 124, højst 132. Idet Tallet 132 sættes som Maksimum, har man fulgt Regeringsforslaget paa det afgørende Punkt. Naar 124 fastsættes som Minimum, gaar man ud fra, at der paa Grundlag af dette Tal i nærværende Øjeblik kan foretages en passende Omlægning af de Kredse, hvor dette tiltrænges, uden at Flertallet af Valgkredsene berøres deraf.

Hovedsynspunktet for Omlægningen bør være, dels at de enkelte Landsdele repræsenteres i et nogenlunde ligeligt Forhold, dels at de enkelte Valgkredse blive nogenlunde lige store.

Flertallet kan gaa med til, at dette finder sit Udtryk i Grundloven, og at Folketallet bevares som det principale Fordelingsgrundlag, men kun paa det Vilkaar, at det ogsaa i Grundloven udtales, at der ved Fordelingen tillige bør tages Hensyn til Vælgertal og Befolkningstæthed.

Flertallet er enig i de Synspunkter, der ere udtalte i det af Indenrigsministeren udarbejdede Udkast til en Fordeling af Valgkredsene mellem de enkelte Landsdele og større Byer, der som Bilag følger denne Betænkning. Valgkredsene bør, naar en Revision af Kredsfordelingen sker, gøres nogenlunde lige store. Dette maa forstaaes med samme Rummelighed, som det skete ved den grundlovgivende Rigsforsamlings Fordeling af Valgkredsene, da disses Størrelse bevægede sig indenfor et Spillerum fra 9,500 til 17,000 Indbyggere, det vil sige lidt udover Forholdet 3 til 5. Med denne nærmere Forklaring kan Flertallet gaa til i Grundloven at udtale, at der bør tildeles de enkelte Valgkredse omtrent samme Størrelse.

De Hensyn, der kunne begrunde Uligheder indenfor denne Ramme, ville navnlig være: 1) de geografiske Forhold, 2) den bestaaende Valgkredsinddeling, 3) Vælger-

tal og 4) Befolkningstæthed. Hensynet til de geografiske Forhold er i den Grad selvfølgelig, at ingen Forklaring behøves. Hvad angaar Hensynet til den bestaaende Valgkredsinddeling, tør man formentlig gaa ud fra, at der altid vil være Enighed om, at Nedlæggelse og Omlægning af Kredse kun bør ske i de Tilfælde, hvor Kravet om nogenlunde ligelig Repræsentation for de forskellige Landsdele, Byer og Kredse gør det nødvendigt. Disse Hensyn vil det derfor ikke være fornødent at nævne i Grundloven.

Anderledes med Vælgertal og Befolkningstæthed. Her have Meningerne vist sig at være delte, og det er Grunden til, at disse Hensyn maa nævnes i Grundloven, naar man gaar ind paa i denne at opstille en Regel for Valgkredsinddelingen. Flertallet mener dog, at disse Hensyn hverken bør eller ville medføre nogen betydelig Afvigelse fra Hovedgrundsætningen. Det fremgaar af Indenrigsministerens Skrivelse til Udvalget, at de Svingninger, det kan medføre, om man fordeler Valgkredsene efter Folketal eller Vælgertal, ere temmelig ringe. Anderledes med Befolkningstætheden. Hensynet hertil kunde gøres gældende paa en Maade, der blev ødelæggende for Folkets lige Repræsentationsret. Men Flertallet kan med Hensyn til sin Forstaaelse af, hvilke Afvigelser fra det lige store Folketal dette Hensyn vil kunne medføre, henvise dels til Indenrigsministerens Skrivelse, dels til den Fremgangsmaade, der blev fulgt paa den grundlovgivende Rigsforsamling. De svagt befolkede vestjydske Amter fik den Gang en gennemsnitlig Repræsentation af en Rigsdagsmand for hver 11 à 12,000 Indbyggere, og enkelte Kredse gik ned til 9 à 10,000 Indbyggere, medens det gennemsnitlige Folketal i Valgkredsene var 13 à 14,000. Den Forøgelse af andre Valgkredsers Størrelse, der heraf maatte følge, fordeltes paa det øvrige Land, saa at den ikke blev særlig følelig for nogen Del af dette. Ganske paa samme Maade kan det ikke udføres nu, naar man vil undgaa en almindelig Omlægning af Valgkredsene,